

HOOFDSTUK EEN

Meteen toen ik in de verte een vleugje prooi opving, bleef ik staan en zette mijn poten schrap in de aarde. Met mijn snuit in de wind snoof ik het typische ijs-en-hoef-aroma op tot achter in mijn keel. Een sneeuwhert, in ons territorium en in beweging... Onmiddellijk stroomde het bloed naar het gevoelige plekje vlak achter mijn oren. Mijn bek werd vochtig en alle spieren in mijn lijf spanden zich voor de jacht. Naast me stond Ázzuen al even roerloos als ik, alleen zijn oren trilden. Toen zwaaide hij met zijn grijze kop, aarzelend tussen de verleiding van prooi en onze taak.

‘We kunnen er niet achteraan,’ zei ik. ‘We moeten naar de Hooggrasvlakte.’

‘Dat weet ik,’ antwoordde hij hijgend. We hadden het grootste stuk van ons territorium in volle vaart afgelegd. ‘Ik kom al.’

We verroerden ons allebei niet. Met de grootste moeite lukte het me om niet achter de prooigeur aan te gaan, maar ik kon

het niet opbrengen de andere kant op te rennen. Hetzelfde gold voor Ázzuen. We stonden in een dennenbosje dat de ochtendzon tegenhield, waardoor er op Ázzuens vacht dikke dauwdruppels ontstonden. Zijn hele lijf rekte zich in de richting van de prooi. Toen er een verse vlaag hertengeur over ons heen spoelde, knee ik mijn ogen dicht.

Bij een pijnlijke ruk aan de vacht op mijn borst kefte ik geschrokken. Woedend keek ik omlaag en zag twee donkere kraal-oogjes in een kop met glanzende zwarte veren en een scherpe snavel die elk moment naar mijn poot kon pikken. Ik deinsde achteruit. Tlitoo spreidde zijn vleugels alsof hij wilde opvliegen, maar stapte naar voren om op pikafstand onder mijn kin te gaan staan. In zijn winterveren zag hij er groot uit voor een nog geen jaar oude raaf, en zijn staart en rug zaten onder de sneeuw waarin hij had liggen rollebollen. Uitdagend keek hij eerst naar mij en toen naar Ázzuen. Die was opzij gesprongen om buiten snavelbereik te komen en stak zijn snuit in de sneeuw om de hertengeur weg te vriezen.

Zodra Tlitoo merkte dat hij onze aandacht had, kraste hij zachtjes.

‘De Grimwolven zijn precies veertien minuten achter jullie, wolfjes, en ze hebben veel langere poten dan jullie. Ze zullen jullie inhalen.’

Mijn keel voelde opeens dichtgeschroefd. Ik dacht dat we meer tijd zouden hebben. Al sinds wolvenheugenis heersten de Grootwolven in het Brede Dal en moesten alle andere wolven ze gehoorzamen.

Bij het horen van een woest gejang krompen we alle drie ineen. *Stop!* De dwingende toon in de stem van Grootwolvijn Frandra was onmiskenbaar. *En wacht op ons. Blijf in het dennenbosje. We komen jullie halen.*

‘Hoe weten ze nou waar we zijn?’ vroeg ik. ‘Zo’n goede neus kunnen ze nooit hebben.’ We hadden wel eens gehoord dat de

Grootwolven de gedachten van andere wolven konden lezen, maar volgens Ázzuen hadden ze die geruchten zelf verzonnen.

‘Ze ruiken ons en ze ruiken dennenbomen,’ zei hij vol overtuiging. ‘En ze raden maar wat.’

‘Dat doet er niet toe, wolven!’ kraste Tlitoo. ‘Hoe langer jullie staan te wauwelen, des te eerder ze hier zijn!’

Ik ademde diep in om te kalmeren. Uiteindelijk zouden de Grootwolven ons toch wel inhalen en dan zouden ze woedend zijn. Maar ik was vastbesloten de Hooggrasvlakte te bereiken voordat ze ons hadden gevonden. De ochtendbries voerde namelijk nog een andere geur met zich mee, veel sterker dan die van het sneeuwhert. Een reuk van zweet en vlees, van rook en dennen, van vlees gebraden boven een vuur: de geur van de mensen die samen met ons jaagden. De grond onder onze poten werd al zachter door het invallen van de dooi en het briesje dat onze vacht liet rimpelen kondigde het einde van de winter aan. Drie nachten lang was de Ijsmaan tot een smalle sikkels geslonken en daarna in de duisternis vervaagd. En als de Ijsmaan afnam, konden de wolven en mensen van het Brede Dal weer bij elkaar zijn.

Drie manen geleden hadden we onze mensen voor het laatst gezien, op een koele herfstochtend toen er bijna oorlog was uitgebroken tussen de mensen en de wolven van het Brede Dal. Als dat was gebeurd, zouden alle wolven en mensen op bevel van de Grootwolven zijn gedood. Met hulp van mijn roedelgenoten heb ik die oorlog kunnen voorkomen en de leider van de Grootwolven kunnen overhalen ons leven te sparen. Als tegenprestatie zou ik ervoor zorgen dat de wolven en mensen van het Brede Dal één jaar lang niet zouden vechten. Als ik daarin slaagde, mochten de wolven en mensen van het Brede Dal blijven leven. Zo niet, dan zouden de Grootwolven ons allemaal afmaken.

De volgende avond joeg er een zware sneeuwstorm door het

Brede Dal, een waarschuwing dat de hongerdagen van de winter in aantocht waren. Dan zouden niet alleen de wolven en mensen, maar ook alle andere schepsels moeten worstelen om de strenge winter in het dal te overleven. Daarom hadden de Grootwolven ons drie manen de tijd gegeven om ons op de winter voor te bereiden voordat we de taak op ons namen om de vrede tussen mens en wolf te bewaren – op voorwaarde dat we zolang bij de mensen uit de buurt bleven. Vandaag zouden we aan die taak moeten beginnen. Maar twee avonden geleden hadden de Grootwolven ons bevolen naar ze toe te komen zodra de Ijsmaan was afgenomen. Wakker geschrokken door Tlitoo's waarschuwing waren we op de vlucht geslagen.

Ik keek Ázzuen aan en zoog mijn longen vol met koele ochtendlucht. De Grootwolven hadden al veel te vaak tegen ons gelogen. Na een laatste blik in de richting van het sneeuwhert sprong ik over Tlitoo's besneeuwde rug heen en sprintte naar de Hooggrasvlakte, met mijn oren plat tegen het woedende gekank van de Grootwolven.

Op de Boszoom, een verzamelplaats vlak bij de plek waar de bomen tot aan de rand van de Hooggrasvlakte groeiden, troffen we Marra aan, die zenuwachtig heen en weer liep, met modder en bladeren in haar lichtgrijze vacht. Ze stooft op ons af om trilvend van ongeduld eerst mijn neus en toen die van Ázzuen met haar snuit te beroeren.

'Ruuqo en Rissa zijn onderweg, samen met Trevegg,' zei ze snel. 'De rest van de roedel is achter het sneeuwhert aan gegaan.' Ik had haar vooruit gestuurd om de leiderwolven te waarschuwen dat de Grootwolven ons op de hielen zaten. Huilen durfden we niet te riskeren.

Hoewel Tlitoo veel sneller zou kunnen vliegen dan zelfs de snelpotige Marra kon rennen, vertikte hij het ons achter te laten. Al sinds hij ons bij zonsopgang had gewekt, was hij onrustig. Nu

hipte hij tussen Ázzuen en mij heen en weer, terwijl hij ongeduldig met zijn snavel klepperde.

Marra moest er als een haas vandoor zijn gegaan om al zo snel op de Hooggrasvlakte terug te zijn. Ze was niet eens buiten adem en hoefde nauwelijks naar lucht te happen voordat ze verder sprak.

‘MikLan en BreLan zijn er,’ zei ze. Dat waren de twee mensenmannetjes met wie Ázzuen en zij samen jaagden. ‘En jouw mens ook, Kaala.’

Dat hoefde ze mij niet te vertellen. De mensengeur was doordringend geworden, vooral die van één bepaald mens. Diep in mijn borst voelde ik een vertrouwd verlangen opwellen. TaLi en ik waren samen op jacht gegaan en hadden zij aan zij geslapen. Ze was net zozeer mijn roedelgenoot als welke andere wolf ook en haar geur hoorde net zozeer bij mij als mijn eigen vacht.

‘Willen Ruuqo en Rissa dan dat we op ze wachten?’ vroeg Ázzuen. Hij deed een paar passen in de richting van de vlakte, maar keek toen aarzelend om naar ons. Zijn staart begon te zwiepen. Ruuqo en Rissa waren de leiderwolven van de Snelrivierroedel. Alle wolven moeten hun leiderwolven gehoorzamen, vooral wolven zoals Ázzuen, Marra en ik, die met negenenhalve maan nog niet als volwassen werden beschouwd.

‘Nee,’ antwoordde Marra met afgewende blik. ‘Rissa had vandaag last van haar ribben, daarom gaat de roedel zo langzaam.’ Rissa had drie manen eerder haar ribben gekneusd tijdens een gevecht met een dolle elkryn, slechts een paar passen hiervandaan. Telkens wanneer het weer omsloeg, had ze pijn.

‘Ruuqo zei dat we moeten proberen om met de mensen te praten voordat de Grootwolven hier zijn.’ Marra likte haar poot, maar ontweek nog steeds mijn blik. ‘Je had me de moeite kunnen besparen om de roedel te waarschuwen, Kaala, met het kabaal dat de Grootwolven maken.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes, want ik wist niet of ik Marra

kon geloven. Ze nam het niet altijd even nauw met de waarheid, en Ruuqo en Rissa zouden vast niet willen dat jongwolven als wij de Grootwolven zouden trotseren zonder onze roedelleiders aan onze zij. De hele winter lang had ik hard mijn best gedaan het vertrouwen van de leiderwolven terug te winnen, en dat wilde ik niet nog een keer verliezen.

‘We kunnen nog even wachten,’ stelde ik voor. ‘De roedel komt er zo aan.’

‘Die Mopperwolven ook!’ merkte Tlitoo vinnig op, terwijl hij met zijn vleugels tegen zijn rug sloeg. ‘Jullie zijn niet helemaal hiernaartoe komen rennen om het nu op te geven. Wat heeft het voor zin om de Zeurwolven zonder reden kwaad te maken?’ Met zijn snavel pakte hij een halve dennenappel op en slingerde die naar mijn kop. Hij ketste af op mijn schouder. ‘Slapwolf!’ krijste hij.

‘Wij kennen de mensen het beste, Kaala,’ zei Ázzuen, die mijn besluiteloosheid had bespeurd.

Op dat moment verscheurde een woedend Grootwolvengebrul de lucht. Het klonk akelig dichtbij, en voordat ik het zelf beseftte had ik het op een lopen gezet. Vanuit de beschutting van de Boszoom stootte ik ervandoor, met Ázzuen en Marra achter me aan. We schoten tussen een rij sparrenbomen door naar de Hooggrasvlakte waar we eindelijk onze mensen zagen.

Met z’n zessen stonden ze rond een hoop aarde en sneeuw, waar ze in porden met het botte uiteinde van de lange, dodelijke scherpstokken die ze voor de jacht gebruikten. Langzaam gingen we de vlakte over, want we wilden hen niet laten schrikken. De Hooggrasvlakte was een groot gebied waar we vaak op paarden en andere grazers jaagden. De mensen stonden halverwege de vlakte zo ingespannen naar hun aardhoop te turen dat ze ons aanvankelijk niet opmerkten. TàLi’s geur zweefde nu heel sterk over het gras, maar tussen de andere mensen kon ik haar niet ontdekken. De drie vrouwtjes hadden net als TàLi een platte,

donkere hoofdvacht en waren tegen de kou gekleed in huiden van beren en veelvraten. Maar geen van drieën had het juiste postuur om TaLi te kunnen zijn. Had ik me soms in haar geur vergist? Ik vertraagde mijn pas. Tlitoo verloor zijn laatste restje geduld toen Ázzuen en Marra ook langzamer gingen lopen.

‘Slofwolven!’ Krijsend vloog hij over mijn kop, krabde met zijn scherpe klauwen over mijn oren en sloeg hard met zijn vleugels om de mensen te bereiken. Hij scheerde laag boven hun hoofden. Een paar mensen sprongen verschrikt achteruit en keken omhoog naar de raaf.

Op dat moment zag ik haar.

Zelfs in drie manen was ze groter geworden. Haar poten waren lang en heel mager, alsof iemand eraan had getrokken, en ze bewoog zich onbeholpen, alsof ze op een wiebelige steen in de rivier haar evenwicht wilde bewaren. Zo had Ázzuen in de afgelopen winter ook rondgestrompeld toen hij plotseling sneller was gegroeid dan de andere welpen en nog niet aan zijn nieuwe, langere poten was gewend. Ik blafte even van verbazing toen ik beseftte dat TaLi niet lang meer een kind zou zijn. Toen ik haar nog geen zes manen geleden uit de rivier had getrokken, was ze veel kleiner en steviger geweest.

BreLan, het jonge mannetje dat met Ázzuen jaagde, kreeg ons in de gaten en slaakte een blije kreet. Meer hadden Ázzuen en Marra niet nodig om in volle vaart naar de mensen toe te draven. Ik aarzelde, want opeens werd ik onzeker. Veel mensen hadden een hekel aan ons en waren bang. Trevegg, de wijswolf van onze roedel, had gewaarschuwd dat zelfs als onze mensen ons nu aardig vonden, ze van gedachten konden veranderen wanneer ze volwassen werden. Onbewust vroeg ik me af of TaLi niet meer met mij op jacht zou willen gaan, nu ze al bijna volwassen was. Ik sloop dichterbij, terwijl ik goed oplette of ze bang was of me zou afwijzen. Ze stak haar hand omhoog om haar ogen tegen de vroege ochtendzon te beschermen. Toen keek ze me met een

brede glimlach aan, legde haar scherpstok neer en vloog naar me toe.

‘Zilvermaan!’ brulde ze als een eland die in een moeras vastzit. Zo noemde ze me vanwege de witte sikkels in de lichtgrijze vacht op mijn borst.

Ik stootte op haar af en was al bij haar nog voordat ze tien passen had gedaan op die bespottelijke poten van haar. Voorzichtig legde ik mijn poten op haar schouders, om haar niet te laten schrikken en haar geen pijn te doen. Ze sloeg haar voorpoten om me heen en stortte zich met haar volle gewicht op me. Ik liet me omverduwen, en toen ze op mijn ribben neerkwam, rolde ik haar grommend van pret op haar rug. Daarna stoeiden we even totdat ik hijgend boven op haar borst stond. Haar geur was overheersend en wekte herinneringen op aan de dag toen ik haar vond. In het woeste water van de Snelrivier had ze voor haar leven moeten vechten en ik had haar veilig naar de kant getrokken. Volgens de oude wetten mochten de wolven van het Brede Dal geen contact hebben met mensen. Daarom had ik haar eigenlijk op de oever aan haar lot moeten overlaten, maar dat kon ik niet over mijn hart verkrijgen. Zodra ik in haar donkere ogen had gekeken, wist ik dat ik een deel van mezelf in de riviermodder zou achterlaten als ik haar in de steek liet. Samen met Ázzuen heb ik haar naar huis gebracht. Sommigen in het dal beweerden dat dat tot de veldslag in het najaar had geleid.

Ik drukte mijn snuit tegen TaLi's zachte huid en snoof zo veel mogelijk van haar geur op.

‘Bah, je stinkt, Zilvermaan,’ zei het meisje. Ze duwde me van zich af en ging rechtop zitten.

Ik snapte niet wat ze bedoelde. De vorige avond hadden Ázzuen, Marra en ik een van onze oude voorraden paardenvlees opgegraven en ervan gegeten. Mijn adem zou juist lekker moeten ruiken, maar met mensen wist je het nooit. Ik hield mijn kop schuin en dacht na over wat ze zou kunnen bedoelen.

‘Je stinkt alsof je in een rottend lijk hebt liggen rollen!’ zei ze beschuldigend.

Ik hijgde blij, want dat was ook zo. Ik had liggen rollen in het oude paardenvlees uit onze geheime voorraad. Dat hadden we alle drie gedaan, om onze roedel te laten weten dat we ervan hadden gegeten en dat er nog vlees over was voor ze. Paardenvlees was goed om te eten. Weer drukte ik me tegen TaLi aan om de geur met haar te delen.

Een blik van afschuw trok over haar gezicht. ‘Zilvermaan! Getver! Je stinkt, ga weg.’ Opnieuw duwde ze me ruw van zich af. Die iele voorpoten waren sterker dan ze eruitzagen.

‘Ze bedoelt dat je heel vies ruikt,’ merkte Tlitoo behulpzaam op. Hij streek naast me neer en ging met zijn snavel door zijn vleugelveren. Eén veer plukte hij eruit, die hij bestudeerde en toen weggooid. Nu we bij de mensen waren, was hij een beetje gekalmeerd. Dat maakte me razend. Panisch was hij geweest toen hij ons had gewekt. Hij zei dat we onze mensen moesten overhalen zich te verschuilen totdat hij wist wat de Grootwolven van plan waren. Meer dan alleen dat wij en onze mensen gevaar liepen als we dat niet deden, wilde hij niet zeggen.

‘Ik weet heus wel wat ze bedoelt,’ snauwde ik, ook al was dat niet helemaal waar. Vroeger konden wolven en mensen net zo makkelijk met elkaar communiceren als de ene wolf met de andere, maar meer niet. De meeste dieren kunnen elkaar wel een beetje begrijpen. Wij kunnen met de raven praten alsof het roedelgenoten zijn, en bijna even goed met dholes en rotsberen. Zelfs sommige prooidieren kunnen we verstaan. Maar op de een of andere manier hadden vrijwel alle mensen het vermogen verloren om andere dieren te begrijpen. Een paar kenden de Oudspraak nog, de oude taal die alle dieren ooit hebben gesproken. Als we gewoon praatten, konden maar heel weinig mensen ons verstaan. TaLi’s grootmoeder kende zowel Oudspraak als onze taal, maar zij had haar leven lang van de wolven geleerd. TaLi

en ik waren Oudspraak aan het leren, al waren we er geen van beiden erg goed in. Meestal begreep ik TaLi wel als ze iets zei, maar omgekeerd kon ik mezelf alleen af en toe bij haar verstaanbaar maken. Toch móést ik ervoor zorgen dat ze me begreep, want daarom hadden we het er tenslotte op gewaagd de Grootwolven kwaad te maken. Wanhopig liep ik in een kringetje rond, piekerend over een manier om onze boodschap aan TaLi over te brengen.

‘Te laat, wolfje,’ kraste Tlitoo, terwijl hij zijn kopje bijna helemaal omdraaide om achter zich te kijken.

Ik volgde zijn blik. Op ongeveer tweehonderd wolfs lengten van de rand van het bos trilden de struiken. Even later verschenen er twee reusachtige ruigharige wolven op de Hooggrasvlakte. Zelfs van een afstand zag ik hun blik hooghartig over ons en de zes mensen glijden. Jandru en Frandra waren de Grootwolven aan wie de roedel van de Snelrivier moest gehoorzamen. Zij waren het die al de hele ochtend tegen ons hadden gejangt. Ik kende ze al sinds ze mijn leven hadden gered toen ik nog een kleinwelp was. Hoewel ik nooit zeker wist of ze me wilden helpen of bedreigen, besefte ik nu maar al te goed dat ze woedend zouden zijn omdat ik hun bevel had genegeerd. Het liefst wilde ik ze zo ver mogelijk bij onze mensen uit de buurt houden.

Ik kwam overeind, en Ázzuen en Marra kwamen haastig naast me staan. Met ons drieën stelden we ons op tussen de mensen en de woedende Grootwolven.

‘En nu?’ vroeg Marra.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde ik.

‘Ruuqo en Rissa zijn op de Boszoom,’ zei Ázzuen. Hij stak zijn snuit omhoog om hun geur op te vangen. ‘We kunnen de Grootwolven bij de mensen vandaan lokken en naar de roedel toe brengen. Ruuqo en Rissa weten vast wel wat ze tegen ze moeten zeggen.’

Daar was ik niet zo zeker van, maar een beter idee had ik niet.